

Г. П. ДОМУСЧИЕВ: СТИХОВЕ В ПРОЗА.

Е П И Т А Ф И Я.

Върху посивял от лишеи камък на изоставен и забравен вече гроб се чете нещо затрогващо душата. Ред по ред, в плачещи и простички слова, се излива безутешната скръб на баща и майка. Тъжат те по загубата на единичак син — техна единствена утеха в света. И нема край техната мъка и нищо не може да угаси огъня на тая горест!

И уж много години от тогава и като да е било погребението вчера . . . Толкова непресторена и неизмеримо дълбока е скръбта на тия родители. И всеки път с ново увлечение сякаш се чете написаното върху студения камък. . . Такава дълговечност и преснота вее от тия простички и плачещи слова.

И пред тоя студен камък сякаш по ясно от всекога личава световната суета. . . Сълзите на тия родители отдавна сж изсъхнали по изоставения и забравен вече гроб. Нещо повече — и те самите отдавна лежат в сжщия гроб, при своя единствен син. Остава само студеният и посивял от лишеите камък с написаните по него плачещи слова. . . До кога ли и той ще наумява за скръбта на тия родители?

Н А С Т А Р Е Ц А.

Не почитание, както обичаха да казват в древността, а съжаление само извиква твоя вид . . . Да, бедний старче! Твоят минал живот прилича на некакъв тежък и неуловим спомен. И тъй мъглива ми се струва пролетта на твоето мнало. Аз често се питам ти ли си сжщият? . . . По твоето увехнало лице като че никога не е играла усмивката на младежа. Никой не би повервал, че в твоя угаснал поглед некога е грял пламък на самоувереността. Твоите схванати стави изглежда никога да не сж имали пжргавината на сжрна. Сякаш твоето сжрце е било все тъй чуждо на любовния огън. Кому и на какво още се надеваш? . . . Ти приличаш на гнила и полусрутена сграда. Всичко у тебе се руши и ежечасно ти наумява за неизбежния край. Нито залезващото слънце, нито тъжната есен — нищо не буди толкова печал като твоя вид. Никоя друга възраст не познава самота в живота като твоята. Едва ли некой друг знае какво значи да броиш минутите и да чакаш своята гибел. Само тебе сигурно и не на шега преследва призрака на смърта. Има ли кой да крепи твоя тежък кржст? . . . Не почитание, бедний старче, а съжаление будиш у мене колчем те срещна!